

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Sophia Bennett
THREADS

Copyright © 2008 by Sophia Bennett
Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-828-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Kypice

SOFIJA BENET

Prevela Zvezdana Šelmić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

Posvećeno Emili, Sofi, Frediju,
Tomu i Aleksu, koji su sve učinili
mogućim, i Noni, koja ume da
se raduje lepim stvarima

1.

Stojimo u modnom ateljeu u Hokstonu, diveći se svom odrazu u ogledalu. Ili bi barem Dženi trebalo da se divi sebi, u toj novoj svečanoj haljini. Možda bi se i divila, kad u njoj ne bi ličila na patuljasti paradajz. Edi i ja smo samo pratnja, ali ogledalo je veliko i teško je odoleti da ne baciš pogled.

Osim ogledala, u velikom ateljeu gotovo da nema više ničeg. Sav je u zidovima od cigle i visokim prozorima, prepun vešalica za odeću. Moja mama bi rekla da je to „industrijski šik“. Ja bih rekla da mu nedostaje ljubavi i tapacira.

Gledam svoje starke, jer danas sam ih prvi put obula nakon što sam ih sredila flomasterima. Dodala sam samo nekoliko blažih francuskih psovki (i jednu italijansku, što sam je naučila od Marka s kojim se dopisujem). Znam ja i mnogo gore. Smatrala sam da će ovo biti smešno i Dženi se stvarno smejala, a Edi je iznad takvih stvari. Ali mama, kad me je jutros videla u njima... pa,

nikad ne biste pomislili da je nekada bila manekenka i da je u svoje vreme koračala POLUGOLA po modnim pistama. Htela bi da budem vredna i pametna kao Edi i da imam detinjstvo i mladost koje ona nikad nije imala. A meni se baš dopada mladost kakva je bila njena.

Nisam sigurna za ove srebrne helanke, mada izgledaju sjajno. U mojoj sobi delovale su blistavo i divno, ali pod jakim svetlom ovde u ateljeu u njima izgledam kao da ću svakoga časa eksplodirati. Mada, baršunasta bluza mi je dobra. Nekad je to bila haljina, ali sada, bez rukava i suknje, deluje mnogo bolje. A crne čipkane rukavice bez prstiju su prava premija. Vrlo sam zadovoljna ukupnim efektom.

Edi pokušava da se pravi kako ne gleda svoj odraz. Ona ima telo manekenke (za razliku od mene; ja više ličim na oca, koji je Francuz što puši *žitan* i nizak je kao patuljak), ali ipak nosi suknje preko kolena i jakne a la Kejt Midlton. Zev, zev. Verovatno bi mogla bez problema da snima kataloge, ali ne: ona želi da radi u Ujedinjenim nacijama. Moja mama joj se divi.

Edi svakog časa gleda svoje lice. Lepa je, onoliko koliko mogu biti plavuše sa razdeljkom na sredini. Iza čeliosivih očiju krije se izuzetan um, ali to se ne vidi na prvi pogled. I sada, kao što to čini već pet godina, pokušava da se odluči da li da napravi šiške. No, i dalje je neodlučna. Primetivši da je gledam, počinje da se pretvara kako se divi Dženi, što je čisto foliranje.

Jer, Dženi u ovom trenutku uopšte nije vredna divljenja. Ona jeste divna osoba i moja najbolja drugarica,

ali TA HALJINA! Uopšte joj ne stoji. A nosiće je na premijeri, za nedelju dana.

Dženi je tokom poslednjih godinu i po dana dosta postigla. Od skakutave, pegave, vesele dvanaestogodišnje curice postala je nešto sasvim drugo. Za početak, porasle su joj grudi, a uz njih su odmah došle i akne. Glumila je u akcionom filmu sa Najsuper Parom Holivuda i Novim Tinejdžerskim Seks-bogom – a to baš nije nešto što bi čovek voleo da radi dok se petlja s grudima i aknama. I još je, pride, stekla kompleks zbog težine.

Da se rodila pre pedeset godina, ona bi sigurno bila ideal mladim devojkama. Verovatno je iste veličine i oblika kao Merilin Monro. No, u današnje vreme u kom je ideal veličina trideset šest, ona misli da je debela. Stidi se sopstvenih grudi. Moje su mnogo manje napredne, a Edine će uvek ličiti na jaje na oko. Stidi se čak i svoje kože, jer veoma lako pocrveni. Mrzi svoje pege i kosu boje bakra. Najradije bi nekuda nestala.

E, ali nema nestajanja u haljini tipa mini-paradajz. Kreator koji ju je napravio, zove se Pablo Dodo. Nemojte pokušavati da zapamtite to ime, jer ako su mu kreacije uvek ovako bezvezne, verovatno neće postati slavan. On je rođak nekog od producenata filma, i zahvaljujući toj okolnosti je i dobio ovaj posao. Želi da pretvori Dženi u „viziju crvenog“, što samo govori o ograničenosti njegove mašte. S obzirom na boju kose i crvenjenje, ona to može da izvede i sama.

Kad je prošli put Dženi došla ovamo, rekla je Pablu da ne voli svoje grudi, a on je obećao da će ih sakriti. To je stvarno i učinio. Ovom haljinom one behu zatrpane negde ispod purpurnih, našušurenih slojeva šifona, koji počinju u nivou ramena a završavaju se na sredini butina, naglo se prekidajući, kao da su se setili nečega, pa su joj bledoružičaste noge ostale nekako napuštene.

Pokušavam da smislim šta bih rekla, što mi obično ne predstavlja problem, ali ovo je stvarno izazov. Uzbudena, Edi grize usne.

Pablova pomoćnica organizuje poslednju probu. Pri-lazi, usta punih čioda, i počinje da podešava, mrmljajući nešto o „jarkoj veselosti“ šifona.

„Šta misliš, Noni?“, pita me Dženi dok nazuva zlatne salonke sa visokom štiklom. Izgleda nervozno i nesigurno (mada bi odlično išla uz seckanu rukolu).

Smešim se ne bih li je ohrabrila, ali ćutim. Zamišljam njenu pojavu na crvenom tepihu i to me boli.

Edi više ne može da izdrži.

„Izgledaš kao patuljasti paradajz“, kaže konačno. „Na štiklama.“

A htela bi da ide u diplomatiju.

Deset minuta kasnije, posle još bockanja čiodama i vrpoljenja iza stare zavese, Dženi se pojavljuje u svojim svakodnevnim farmerkama i majici, u čemu izgleda nekako zgnječeno. Pokušala sam da joj objasnim kako bi

u teksasnim bermudama i košulji vezanoj u struku, kao Merilin, izgledala fantastično, ali suviše je utučena da bi me čula.

Preteći gledam Edi, ali ona samo sleže ramenima. Ona veruje u iskrenost među prijateljima. Osim toga, suviše je zauzeta svojom superinteligencijom da bi primetila posledice.

Zahvaljujući Edi, moramo da žurimo u metro kako bismo prešle na drugi kraj Londona. Ona svake subote po podne volonterski radi sa decom sa specijalnim potrebama. Čitav Edin život se vrti oko prikupljanja aktivnosti što će obogatiti njen CV, koji će podneti uz prijavu za Harvard kroz tri godine. Izgleda da svako ko želi u UN mora tamo da studira. Tamo je studirala i Ris Viderspun, iz *Pravne plavuše*. Ako se dobro sećam, u tom filmu Ris je poslala svoj snimak kraj bazena, a harvardski profesori su je smesta primili. Kod Edi sve deluje mnogo komplikovanije. I to ne samo zato što u Londonu nema mnogo bazena.

U međuvremenu, obećala sam da ću častiti Dženi frapeom u Viktorijinom i Albertovom muzeju (za prijatelje, V&A), koji je odmah iza ćoška od moje kuće. To je najkul mesto u Londonu, sa šik kafeom – punim starijskih pločica i neverovatnih lampi veličine svemirskih sondi – imaju najbolji frape koji sam ikada probala, a godinama sam istraživala tržište.

To je Dženina poslednja prilika da uradi nešto normalno pre nego što se promotivna turneja za njen film

stvarno zahukta. Londonska premijera je sledeće subote. Pre toga imaće konferencije za štampu, TV intervju i foto-sešne. Posle će biti još intervju. Zatim putuje u Njujork, Los Anđeles i Japan gde se sve to radi iz početka.

Pablo Dodo kaže da će je za njujoršku premijeru pretvoriti u viziju ružičastog. Bože pomози nam.

2.

Dok idemo prema podzemnoj želznici, nekoliko momaka u prljavim teksasnim jaknama i farmerkama više za nama s druge strane ulice.

„Ludača.“

„Nemaš pametnijeg posla nego da se oblačiš u srebrno.“

Edi me zaštitnički grli, a Dženi me hvata za ruku, ali navikla sam na ovo. Više mi i ne smeta. Kada bi moj izgled kritikovalo neko veličanstveno modno božanstvo možda bih i bila pomalo uznemirena, ali muškarci obučeni od glave do pete u džins svakako ne zaslužuju da ikoga kritikuju.

Edi pokušava da promeni temu. Donekle.

„Trebalo bi da vidiš na šta liči devojčica s kojom ću danas raditi“, kaže. „Ona je ozbiljno uvrnuta. Prolazi kroz razne faze, a sada nosi baletske suknjice i vilinska krila. Mislim, to je u redu kad imaš pet godina, ali njoj je dvanaest. Nikad ne znam šta da očekujem od nje. Ako

se uopšte pojavi, naravno. Propustila je poslednja dva časa i biće u velikoj nevolji ako propusti i ovaj.“

„Šta radiš s njom?“, upita Dženi.

„Čitanje. Ima disleksiju. U mozgu joj nedostaju odgovarajuće veze za čitanje. Prošli put smo obrađivale reč 'stolica'. Moram da joj objašnjavam postupke pri čitanju.“

Dženi i ja nemamo pojma šta su to postupci pri čitanju, ali odlučujemo da ne pitamo. Edi bi bila u stanju da nam priča o tome tokom čitave vožnje.

U vagonu podzemne vadi knjige iz torbe i pokazuje nam šta je ponela ne bi li ovog vikenda podstakla tu devojčicu. Sve su to priče o maloj deci i životinjama, s krupnim slovima i rečima nikada dužim od dva sloga. Potom izvlači Džejn Ostin koju je pročitala do pola i smešta se da nastavi. Koliko je znam, završiće knjigu još večeras.

Dženi i ja silazimo na stanici Južni Kensington i opraštamo se od nje. Muzej V&A je sasvim blizu, biće to prijatna šetnja po sunčanom danu na početku leta. Dopada mi se da idem tamo. Zgrade su velike i masivne, veoma živopisne i raštrkane. Mogla bih danima da lutam ovuda. Kao i uvek, prolazimo kroz odeljak s kostimima da bismo stigle do kafea, kako bih mogla da bacim pogled i izvučem dodatno nadahnuće.

Dok sam se danas u jednom trenutku uveliko divila venčanici Džona Galijana, Dženi me naglo zgrabi za ruku.

„Jo!“

„Gledaj!“, šapnula je toliko glasno da je mirno mogla i da vikne.

„Šta?“

Ona poče da se kikoće. „Mislim da Edi danas nema sreće.“

Pratim njen pogled. Ispred moje omiljene vitrine – one u kojoj stoji vezena dvorska haljina iz osamnaestog veka – stoji crna devojčica sa rancem i sveskom, zadubljena u crtanje. Jasno mi je na šta Dženi misli. Devojčica nosi plave pamučne tregeruše, a preko njih preveliku, ružičastu baletsku suknjicu; sa ramena joj mlitavo vise prilično ofucana vilinska krila. Na glavi joj je heklana nebeskoplava beretka puna perlica i lažnih bisera. London jeste svetska prestonica mode, ali čak i u njemu je ovakav izgled vrlo upadljiv.

Ona vrlo pažljivo gleda ono što radi i ne primećuje nas.

„Treba li da joj kažemo nešto?“, upita me Dženi.

Odmahujem glavom. „To nije naš problem.“

„Ali Edi je pominjala velike nevolje.“

„Ne možemo prići nepoznatoj osobi i reći joj kako treba da ode na čas čitanja. Pomisliće da smo ludače.“

„Pa ni ona nije baš oličenje normalnosti.“

To primam kao ličnu uvredu. Ljudima koji odluče da se oblače drugačije od mase ne treba izdevati imena i osuđivati ih, po mom mišljenju. Zato samo uvređeno šmrknuh i pođoh dalje, ali Dženi požuri za mnom.

„Izvini, Noni. Nisam mislila... ma znaš šta sam mislila.“

U kafeu ćutke pijemo svaka svoj frape. Pokušavam da izgledam uvređeno, još uvek, ali zapravo se osećam kao krivac. Dženi je verovatno u pravu. Devojčicu čeka ne-kakva ozbiljna kazna i verovatno je trebalo da je upozorimo. Ja jednostavno u takvim stvarima nisam odvažna kao Dženi.

Dženi mi ponovo izgleda zabrinuto. Na kraju popuštam i pitam je u čemu je problem.

Sada se osećam još krivljom. Ovo bi trebalo da bude dan za razvedravanje, pre svih onih intervju a i publiciteta koji će zahtevati od nje da se besprekorno ponaša.

Mnoge četrnaestogodišnje devojčice jedva bi dočekale da žive kao Hana Montana i da se nađu na crvenom tepihu rame uz rame sa Najsuper Parom Holivuda i seksi sedamnaestogodišnjim zelenookim Džoom Julom (ili Džo Ju-Ju, za njegove obožavateljke). Ali ne i Dženi. Ona kao da se naročito užasava svog velikog trenutka, a mi joj nimalo ne olakšavamo.

Pa, barem će tata biti s njom da joj drži strah. To je onaj otac koji je ostavio njenu mamu zbog svoje druge ljubavnice/treće žene, kada je Dženi bilo dve godine; potom se nije javljao PET GODINA, ali u poslednje vreme je nešto zainteresovaniji, pa mu je dala još jednu priliku.

Uprkos takvom ocu, koji je nekada bio pozorišni reditelj, Dženi je želela da postane glumica još otkako

su joj bile četiri godine. Njena imitacija Sajmona Ka- uela koji na izboru talenata gleda tačku koja mu se ne dopada toliko je smešna da u pravom smislu osećamo bol dok gledamo. Dženi takođe izvodi i dotičnu tačku: obično je to sredovečni brejk-denser ili patuljasta cu- rica koja ne može da potrefi visoke tonove. Najčešće moramo da je molimo da prestane, kako bismo došle do daha.

Pre dve godine Dženi je u školskom mjuziklu igrala Eni. Naša škola je VEOMA dobra u mjuziklima i u svemu što se tiče pozorišta. Neki đaci se iz nje upisuju pravo u pozorišne škole. Dženi je bilo dvanaest godina, a igrala je sa decom starijom od sebe i po pet-šest godina. I po- red toga bila je veselija, glasnija i mnogo zabavnija od svih njih. Naravno, pomoglo je i to što je za ulogu bila potrebna ljupka crvenokosa devojčica sa dobrim glasom, ali morate imati talenta da biste dobili tolike ovacije.

Pokazalo se da je jedan od roditelja u publici bavi kastingom za filmove. Tako je Dženi, i pre nego što se i snašla, već pričala sa NajsUPER Parom Holivuda kraj bazena njihove veličanstvene vile na obali. Baš su tra- gali za devojčicom sa engleskim akcentom koja će biti mlađa sestra Džoa Julia u novom akcionom filmu pod nazivom *Šifra klinac*. To je priča o dečaku iz Londona koji ume da dešifruje hijerogliffe; kombinacija *Mumije* i *Otimača izgubljenog kovčega*, sa tinejdžerom kao glav- nim junakom i nezamislivo privlačnim roditeljima do- tičnog (pogodite ko su oni).

I tako je Dženi otišla u Holivud, a potom putovala po čitavom svetu zbog snimanja, progonila je zloće, zloće su progonile nju i nadmudrivala se sa Džoom Ju-Ju. Ostalo možete zamisliti.

Problem je bio u tome što se niko nije setio da joj išta objasni o filmskoj glumi. Pričala mi je o tome u dugim mejlovima, pisanim kasno noću posle napornih dana snimanja. Jedva da je bilo vremena za probe. Od nje se očekivalo da nauči tekst i da stane na set i izgovori ga. I stalno su tražili od nje da *ne* glumi. Sve što je naučila u pozorištu, kako treba naglašavati svaki pokret, sada je morala da zaboravi. Za filmsku kameru sve je moralo da se umanjuje. Reditelj joj je govorio da glumi očima, a onda bi podivljao od besa i vikao da ga njene oči IZLU-ĐUJU TIM STALNIM KRETANJEM.

A kada nije glumila, izluđivala ju je dosada. Stalno je sedela i čekala nešto. Ne možeš po ceo dan rešavati sudoku i igrati *super mariju*. Pre ili kasnije, pomislićeš da ti se mozak pretvorio u žele.

Mislim da Dženi ni jedan jedini dan na tom snimanju nije bila zaista srećna. A pošto je snimanje završeno, svaki put kad razgovara s nekim novinarom, mora da kaže kako je bila fantastična privilegija raditi s tako mnogo talentovanih ljudi i koliko se raduje premijeri filma.

Da bih je razvedrila, sklanjam frape u stranu i počinjem besomučno da lažem, uveravajući je da će crvena haljina biti fantastična uz odgovarajuću frizuru i šminku, kao i sve ostalo. Skoro da mi je poverovala.

Potom je teram da mi imitira nove takmičare u emisijama za talente. U prvi mah odbija, ali uskoro više ne može da izdrži i izvodi mi tinejdžera tenora od kojeg umalo padam sa stolice od silnog smeha. Ostali gosti počinju čudno da nas gledaju, pa odlučujemo da je došlo vreme da pođemo.

Vratismo se u odeljak sa kostimima, ali devojčica sa krilima više nije bila tamo.

3.

Sutradan se dešava nešto neverovatno čudno.

Ja sam u kuhinji, sipam sebi sok, a mama i Hari dolaze da pričaju o nečemu. Kuhinja je inače onaj deo naše kuće gde se sve događa. Velika je, bela i puna kojekakvih spravica koje uopšte ne znamo ni kako da očistimo. Sto je od italijanskog mermera („Ne pipaj ga, ne sedaj na njega, ne crtaj po njemu i za boga miloga nemoj slučajno da ti se desi da nešto prospeš na njega“). Pod je od kamenih ploča („Ne diraj ih“ i tako redom). Zidovi su, kao i u celoj kući, prekriveni uramljenim fotografijama i slikama. Izgleda kao umetnička galerija u Vest Endu, sa dodatkom aparata za kapučino. Ali zapravo je sasvim udobna i domaća, kad se jednom naviknete na nju.

Hari spušta na sto (veoma pažljivo) nekoliko fotografija, da ih mama pogleda. Hari je pet godina stariji od mene i studira na Central Sent Martinu, koji je NAJBOLJA UMETNIČKA AKADEMIJA NA SVETU. I ja bih